

И то бѣше пиле като всички пилета, само че имаше златожълта перушина. Децата припикаха около квачката, викаха го галено и му се любуваха.

— Златното пиленце! Ой, колко е хубаво! Кътъ-кътъ-кътъ! — мамѣха го тѣ съ трошици и просени зрънца. Квачката се ежеше срещу тѣхъ и се мжчеше да ги пропжди. Но децата не го оставяха.

— Никъде нѣма такова пиле! — викаха тѣ. — Това е най-хубавото пиле, най-красивото!

— Охъ, ще го възгордѣятъ, та сетне ще се чудя какво да го правя! — сърдѣше се квачката.

Отъ начало пилето съ златната перушина тичаше съ другитѣ пиленца, търсѣше бубулечици и зрънца, за да си напълни гушката, и никакъ не разбираше отъ хвалбитѣ на децата. Но следъ две седмици навири човчица и започна да

страни отъ братчетата и сестричетата си.

Когато квачката намѣрѣше нѣкое червейче, тя кѣткаше, притискаше го и гледаше всички да си клѣвнатъ по малко. Пилето съ златната перушина се сърдѣше:

— Малко ми давашъ на мене!

— На всички по-равно.

— Лошото давашъ на мене!

— Кому каквото се падне.

— Азъ искамъ на мене да давашъ цѣлия червей!

— На всички по равно ще давамъ! — отсичаше троснато квачката и трѣгваше да имъ търси храна.

— Но азъ съмъ съ златна перушина! — тичаше следъ нея пилето.

— За мене всички сте еднакви! — отвърщаше квачката и продължаваше да дѣли по-равно червейчетата и зрънцата.